

Organitzem el poder popular, cap a la independència no hi ha dreceres!

Independència · socialisme · feminisme · Països Catalans

El curs polític que comencem enguany, amb l'Onze de Setembre, és un punt d'inflexió respecte al cicle polític que hem viscut els darrers anys. Amb el reassentament del règim del 78 a l'estat espanyol, la regressió de drets, la recentralització econòmica i el retrocés polític arreu de la nació, la crisi econòmica europea i mundial que ja pica a la porta i la sentència de l'1-0 al tombar de la cantonada al Principat; cal que, com a poble, com a classe i com a dones treballadores, ens rearmem orgànicament i política.

I això vol dir, sens dubte, constatar que **hi ha camins obsolets que no ens duran mai a la llibertat: cap a la independència no hi ha dreceres. I tot el que no siguin camins cap a la plena llibertat són camins cap al pacte i la renúncia.** Res més lluny de les necessitats de **la classe treballadora i les classes populars dels Països Catalans: necessitem la independència per viure dignament.**

Perquè **l'estat espanyol s'ha demostrat enemic d'una vida digna:** ni garanteix drets bàsics com tenir un sostre, ni l'exercici dels drets democràtics com és votar en un referèndum. **Però els governs autonòmics no són pas millors:** encotillats per les limitacions constitucionals, d'una banda, i econòmiques, de l'altra, s'ha mostrat també incapaços de proveir de serveis bàsics com la sanitat o l'educació públiques. **Els falta voluntat política per posar els interessos de la majoria per damunt dels d'una minoria. I és així i aquí com es demostra que no representen els interessos dels treballadors i treballadores, sinó els de les classes dominants i propietàries.**

Trencar amb límits pressupostaris i constitucionals és apostar per la ruptura. I això és el que vam fer el poble aquell 1 d'octubre d'ara fa 2 anys. Perquè, **si una cosa vam aprendre l'1 d'octubre, és que sense desobediència no hi ha independència, i per extensió, que la desobediència és imprescindible per exercir i garantir els nostres drets. Va ser l'autoorganització popular la que va fer possible el referèndum,** vam ser el poble qui vam exercir el nostre dret malgrat tenir la brutalitat policíaca de tot un estat en contra.

És també aquesta autoorganització popular la que defensa amb urpes i dents el dret a un habitatge digne. No ho fan les administracions, no, cap d'elles: **som nosaltres, els treballadors i les treballadores organitzades qui defensem el dret a l'habitatge davant de cada desnonament, davant la brutalitat policíaca, sí, també dels Mossos d'Esquadra;** davant d'una administració que vetlla més pels interessos lucratis dels 4 de sempre que pels drets bàsics de tothom.

"Els acomiadaments d'avui són els desnonaments de demà", apuntava un lema de fa pocs anys. Per això, per evitar la injustificable situació dels desnonaments, som nosaltres, també, les qui ens organitzem als llocs de feina i als barris per defensar unes mínimes condicions laborals. **Contra l'atomització de la nostra classe, contra la precarietat que ens imposen els gestors d'una crisi econòmica que va venir per quedar-se, contra l'esclatxa salarial que ens duu encara més misèria i precarietat a les dones treballadores, l'autoorganització és l'única manera de fer valdre els nostres drets.**

Perquè, també com a dones treballadores, necessitem l'autodeterminació com a eix central de la nostra lluita. **Som les dones treballadores les principals perjudicades de no disposar d'uns serveis públics dignes, d'uns serveis bàsics que cobreixin les necessitats que tenim tota la classe treballadora.** Davant les privatitzacions dels serveis públics i les retallades antisocials, les dones treballadores som a primera fila lluitant per una vida digna. En el dret al propi cos, en l'autodefensa feminista contra les violències masclistes quotidianes, en la construcció d'espais lliures de violència estructural, **l'autodeterminació de les dones treballadores per garantir-nos uns mínims vitals és essencial, perquè ens volem vives i amb una vida digna.**

I, en aquesta autodeterminació feminista que posi la vida al centre, la definició del model territorial ha de prendre la centralitat que es mereix, la centralitat que mereixem per tenir unes condicions ambientals de mínima salubritat, com a persones i com a territori. «La nostra salut està més determinada pel codi postal que pel codi genètic». La contaminació de l'aire i l'aigua amb els creuers a Barcelona i Palma, la destrucció de boscos i muntanyes al Pallars o als Serrans per fer-hi infraestructures innecessàries o directament especulatives, dibuixen un territori trinxat per al benefici dels mateixos que ens exploten laboralment.

L'autodeterminació també tracta d'això: de sobirania popular per poder decidir un model de relació amb la natura i el territori que sigui sostenible i perdurable, i que no es basi en la seva destrucció. La independència també ens ha de servir per no cavar la nostra pròpia tomba a la nostra estimada terra. Perquè la independència ens ha de servir per viure millor en tots els àmbits de la nostra vida.

De les conseqüències polítiques i judicials de l'1 d'octubre, d'aquest canvi de cicle, en plantejem lliçons per aprendre i reforçar-nos de cara a un nou embat contra l'estat, el reassentament del règim i totes les forces que contribueixen al pacte i a la renúncia. **És la renúncia a aquesta desobediència la que ens ha dut on som, a un escenari de repressió i reculada a cada dia que passa.**

Cal que ho recordem sempre: **la ruptura amb l'estat, la independència, és l'única via per defensar els nostres drets col·lectius. L'estat espanyol és un instrument al servei dels interessos del gran capital, i com a tal, és irreformable.** En el passat cicle de lluites, i durant tota la història del règim del 78 des de la seva constitució, totes les manifestacions de canvis profunds i les expressions de dissidència han estat reprimides. En aquesta repressió també hi ha col·laborat, i hi segueix col·laborant, l'aparell autonòmic, amb els Mossos d'Esquadra com a punta de llança.

Per això, **repudiem tota mena de repressió contra la legítima protesta, vingui d'on vingui, sigui de l'aparell central de l'estat o d'una Generalitat titella del 155 i del 135. Volem l'amnistia per a tots els presos i preses polítiques,** tant per a les qui estan a l'espera de sentència en el macrojudici contra l'1 d'octubre com **també per als centenars de persones, militants de base, imputades, condemnades, perseguides arreu dels Països Catalans per la seva lluita contra els abusos d'aquest règim autoritari. I exigim, també, el lliure retorn de totes les exiliades polítiques.**

Per tot això, **denunciem que tota temptativa de buscar un escenari de pacte o negociació amb l'estat és una via morta** o senzillament una maniobra per justificar el manteniment de les quotes de poder autonòmic i per protegir els interessos econòmics dels bancs i les grans empreses. **La lògica de manteniment de l'autonomisme i els interessos econòmics de qui només es preocupa per maximitzar els seus beneficis està enfrontada irreconciliablement amb el nostre objectiu de garantir una vida digna a la classe treballadora i a la resta de classes populars dels Països Catalans.**

Perquè la independència no té dreceres, la lluita és l'únic camí. Enguany, l'Onze de Setembre, omplim els carrers, i l'endemà, **seguim organitzant el poder popular!**

